

Pihenő egy csendes házban

*Tó vagy folyó. Nem tudom.
Piramis vagy vulkán. Úgy lehet.
Hamu vagy víz. Azt hiszem.
Alatta nyugszom. Azt tudom.*

*Feljött az Esthajnalcsillag.
Az asztalon fonott árnyék a kenyérkosárban,
a kancsóban karvalykörmök áznak.*

*Hintaszékemben úgy ülök,
mint egy emberszabású évszak,
kilencven szívemet sorra elhasználtam.*

*A falon egy csonttükör,
fel-feldereng benne
egy kiszáradt mandulafa álma.*

Az ébredés küszöbén

*Először csak egyetlen lyukat ütött
a lelkemen Moloch, később
az egészet akarta.*

*Így riadt fel bennem a gyermek,
sírása lobogott,
szétpattant a rá boltozódó világ.*

*És most felhőmezőben sétál egy madár,
havat perget a csőre.*

*Először csak egyetlen lyukat ütött
a világon Moloch, később
az egészet akarta.*

Téridom-állapot

Félúton lenni a tenger és a gúla között.

Álommeander

*Sokat kell még tanulnom,
nagyon sokat még az életről is,
a létről is,
azt például, hogy:
minden csak semmi,
meg: csak a semmi a való.
Sokat kell tanulnom,
hiszen gyakran magzatpózba,
sírásba
kényszerítő álmaim mellett,
azért ott,
az álmomban is egyre csak
azon, azon is aggódom,
mi is lesz kis könyvtárammal,
virágaimmal, a virághagymákkal,
ha nem tudok már vigyázni rájuk.*

*És mi lesz azokkal az emberekkel,
akikre nem tudok majd vigyázni
akkor –
mi lesz akkor?*

Magamra vigyázok-e?

*Eh, sokat kell még tanulnom,
nem halhatok meg semmiképpen.*

Da capo al fine.

Vitorlás hajó

*Az éjszaka fakoronáján
rüggyek ragacsos villan,
lecsöppen az álom,
földre mégsem érhet,*

*félúton mindig
csőrébe kapja egy ragadozó madár.
Nem haragszom,
fiainak viszi a föld
peremén túli toronyba.*

*Az ég és az óceán oltárszárnyai
között várakozik a hajnal,
melynek kikötőjéből
egy hajó majd velem is kifut.*

Vigilia

*Egyszer megvirrad, és nem kell többé
lehunyt szemmel előhívni a valóságot.
Egyszer reggel lesz, és tudni fogjuk,
hogy a beteljesületlen álmoknál
csak a megvalósultak lehetnek szörnyűségesebbek.*

Úrfúvásban állni

*Szív az, amit annak gondolunk.
A szív az, ami az égvilágon mindent befogad,
mindent elnyel, mégis üres.
Ha győz fölöttünk a költészet,
ideje volna elhallgatnunk.
Ezt még meglátjuk. Dobog az úr.
Szívás.*

Völgyszáj

*Újrafakadó sebei a tájnak,
mellhártyámra tetovált fehér.
Automata növényszakadék.*

A peremen állva

Az ég vizében lemenő nap: fuldokló rózsabogár.